

νομίζω ὅτι, ἀφοῦ ἡ φύσις, ἥτις δὲν κάμνει τίποτε ἀσκόπως, ἔδωκε τὰ γένηα εἰς τὸν ἄνδρα, ἐθεώρησεν ὅτι τὰ γένηα εἶνε στολισμὸς τοῦ ἢ τοῦλάχιστον χρήσιμον πρᾶγμα. Ἐπειτα μὲ φαίνεται ὅτι οἱ ἄνδρες ἐν γένει, καὶ ἰδίως οἱ μελαγχροιοὶ Ἰταλοὶ, φαίνονται καλλίτεροί μὲ γένηα παρὰ ζυριζέμενοι. Γελάτε; Εἰπέτε ὅμως, σὰς παρακαλῶ, τί προτιμάτε; μίαν τῶν γενειοφόρων κεφαλῶν τοῦ Βάν Δὺκ ἢ τὴν σημερινὴν εἰκόνα ἀνδρὸς ζυριζέμενου; Μὲ φαίνεται ὅτι δὲν ὑπάρχει σύγκρισις.

— Ἀληθῶς, εἶπεν ἡ Λουκία ἐρυθριῶσα καὶ πῶς διστάζουσα, διότι ἐθυμώθη ὅ,τι εἶχε παρατηρήσει αὐτὴ ἢ ἰδίᾳ εἰς τὸν πατέρα της, ὅτε τὸ πρῶτον εἶδε τὸν ἱατρὸν Ἀντώνιον. Ἀληθῶς, ἀλλὰ πρέπει οἱ γενετανοὶ ἄνδρες νὰ θυοιάζουσι μὲ τὰς εἰκόνας τοῦ Βάν-Δύκ.

— Μὴ ἐπιφυλάξεις! ἀνεφώνησεν ὁ Ἰταλὸς, διότι θὰ ὑποθέσω ὅτι συμμερίζεσθε τὴν πρόληψιν, ἥτις ἐπικρατεῖ, ὡς λέγουσι, ἐν Ἀγγλίᾳ κατὰ τοῦ γενοῦ.

— Διόλου δὲν τὴν συμμερίζομαι· ἀλλ' ὄλοι σχεδὸν οἱ ἄγγλοι μισοῦσι τὰ γένηα.

— Τότε ἄς ζυρίζωμαι, εἶπεν ὁ Ἀντώνιος· περὶ δρεξέων δὲν εἶνε δυνατὴ συζήτησις.

— Μὲ ὑπεσχέθητε ἄλλοτε, νὰ μὲ εἰπῆτε τὸν λόγον διὰ τὸν ὅποιον σὰς εὐνοεῖ ὁ διοικητής. Εἰπέτε μου τώρα, σὰς παρακαλῶ· ἢ διοικητὴς του ἐκτείνεται εἰς ὅλην τὴν Ῥιβιέραν;

— Διόλου. Ἐκάστη ἐπαρχία ἔχει κ' ἓνα ὁμοιον μαργαρίτην.

— Καὶ διατὶ σὰς εὐνοεῖ αὐτὸς ὁ κύριος;

— Ἐχει μίαν ἰδέαν, καὶ ἀρκετὰ ἀνόητον. Σὰς εἶπα πολλάκις, ὅτι ὅταν ἦλθα εἰς τὸ Σάν-Ῥέμο, ἢ χολέρα ἔκαμνε θραυστὴν. Βύρῃκα τότε τὸν διοικητὴν περιφροβον, καὶ βισανίζομενον ἀπὸ τὴν στραθὸν ἰδέαν ὅτι ἤθελε προσβληθῆ. Ἐνόησα δὲ, ὅτι ἔπρεπε νὰ δώσω ἀντιπερισπασμὸν τινὰ εἰς τὴν φαντασίαν του· τοῦ ἔδωκα λοιπὸν μίαν μικρὰν φιάλην μὲ ξεῖδι καὶ ὀλίγην κάμφορον, τοῦ παρήγειλα νὰ τὴν μυρίζεται πολλάκις τῆς ἡμέρας, καὶ τὸν ἐβεβαίωσα ὅτι ἦτον ἀλάνθαστον ἀντίδοτον τῆς χολέρας· τὸ πιστεύει καὶ σήμερον ἀκόμη, ἐξηκολούθησεν ὁ ἱατρὸς γελῶν ἐκ μέσης καρδίας. Ἡ φιάλη εἶνε πλέον κενή, καὶ ἂν ἀναφανῆ ἢ χολέρα, εἰς ἐμὲ πάλιν εἶνε ἀναγκασμένος ν' ἀποταθῆ διὰ νὰ τὴν γεμίσω. Δι' αὐτὸ εἶνε τόσον εὐγενὴς καὶ πρὸς ἐμὲ, καὶ . . . πρὸς τὸ γένειόν μου.

Ἡ Λουκία ἐξεκαρδίσθη γελῶσα, καὶ ὁ ἱατρὸς ἐγέλασεν ἐπίσης μέχρι δακρυῶν.

[Ἐπειτα συνέχισα].

ΚΕΡΚΥΡΑ

[Μελέτημα Φερδινάνδου Γρηγοροβίου].

Συνέχεια· ἰδὲ σελ. 341.

Παιδιά καὶ γυναῖκες προσέπεμψεν ἡμᾶς εἰς Βενίτσες. Ἡ λαμπρὰ ὁδὸς ἄγει βουστροφρεθὸν διὰ ἐλαιῶνων μέχρι τῆς κάτω ἀκτῆς, δάση μύρτων

πυκνὰ, μαστίχη καὶ χαμαικέρασα περιστοιχίζουσιν αὐτὴν· τοὺς ἐπικρεμαμένους τερπνοὺς κρημνοὺς τὸ ἔαρ ἐκάλυψε δι' ἐρυθρῶν ὀρχιδοειδῶν καὶ κίτρονοχρῶσου χαμαιμήλου. Ποίμνια προβάτων ἔβοσκον τῆδε κακείσε. Εἶναι σηηνογραφία ἀναξία τῶν εἰδυλλίων τοῦ Λόγγου καὶ τοῦ Θεοκρίτου. Τὸ βλέμμα περιβάλλει ἥδη ἔκτασιν εὐρεῖαν· ἀφικόμεθα εἰς τὴν παράλιον κώμην Βενίτσες, ἐν ἡδυτάτῃ ἀπομονώσει κειμένην, ἐν μέσῳ πορτοκαλλεῶνων, ἀπέναντι τῆς ἠπειρωτικῆς Γουμένιτσας, ὅπου ποτὲ εἶχε συνέλθει ὁ στόλος τοῦ Δὸν Ζουάν τῆς Αὐστρίας. Δύο ἢ τρεῖς λέμβοι παρὰ τὴν ἀκτὴν· ἄνθρωποι ἐπὶ τῶν βαθμίδων τῶν οἰκιῶν, σιωπηλοὶ πρὸς τὴν θάλασσαν ἀτενίζοντες. Ἐζητήσαμεν πανδοχεῖον· ἀνὴρ τις κατελθὼν ἐτοποθέτησεν ἐν τῷ κήπῳ τράπεζαν, καὶ οὕτως ἐδειπνήσαμεν ὑπὸ τὰς πορτοκαλλέας παρὰ τὸν βόμβον τῶν μελισσῶν, ῥοφῶντες γλυκὺν αἶθοπα οἶνον καὶ τρώγοντες σὺν ἀρίστῳ ἄρτῳ βενιτσιωτικὰ πορτοκάλια, τηλεκυτὰ ὡς γνωστὸν. Ἐνα μόνον μικρὸν κλάδον προσέφερον ἡμῖν ὁ πανδοχεύς, ἀλλ' ἀπ' αὐτοῦ εἶς τοιοῦτοι ὠραῖοι χρυσοὶ καρποὶ πυκνοὶ ἐκρέμαντο. Προχωρήσαντες ἀφικόμεθα εἰς ἄγ. Νικόλαον· ἐλαιόδενδρα εὐρομεν ἐνταῦθα μέχρις αὐτῆς τῆς θαλάσσης, ἥς τὰ κύματα λούουσι τοὺς πόδας αὐτῶν. Μετὰ ἡμισείας ὥρας τοιαύτην θυμοτερπῆ ὁδοιπορίαν, ἀπόρημον πέτρα ἀπέκρυψε τῆς θέας ἡμῶν τὴν ἀμυώδη παραλίαν. Προβάντες μεταξὺ ἀγρίων μύρτων καὶ μαστίχης ἀπεπλανήθημεν εἰς τοὺς ἀμπελώνας, μέχρις οὗ ἀνελάβομεν πάλιν τὴν διὰ τοῦ δάσους ὁδόν, ἥτις παραλλήλως τῇ θαλάσῃ φέρεται πρὸς τὰ κάτω· οὕτω κατήλθομεν εἰς ἄγ. Νικόλαον, ὅπως ἐνταῦθα ἀποπεριαιθώμεν εἰς τὴν Μονὴν, ἣν ἐπεσκέφθημεν τὴν Μ. Παρασκευήν. Ἡ σήμερον ἦτο δευτέρα τοῦ Πάσχα, καθ' ἣν πανήγυρις ἦγετο ἐπὶ τοῦ Ποντικονησίου· διότι ἡ Παναγία τοῦ Βηροῦ εἶχεν ἐπισκεφθῆ τὸ νησίδιον· πλήθη ἀνθρώπων ἐκάλυπτον αὐτὸ καὶ λέμβοι πολλαὶ περιέπλεον· ἡ Παναγία εἶχεν αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἐπιβιβάσθῃ εἰς τὸ νῦν τρεπισμένο πλοῖον, ἐν ᾧ ἴστατο ἀνὴρ λαβαροφόρος· ἕτερος ἔφερε τὴν εἰκόνα, κύκλω δὲ ἐκάθηοντο ἱερεῖς. Πλοίαρτα πρόσπεμπον αὐτὴν. Οὕτω κωπηλατοῦντες ἔρθεσαν εἰς ἄγ. Νικόλαον ἐν τῷ μέσῳ ἐκपुरσοκροτήσεων· ἐκεῖ ἡ λιτανεία ἐτέθη εἰς τάξιν, προὐχώρησε πανηγυρικῶς παραλλήλως τῇ ἀκτῇ, τῶν λαβάρων κυματιζομένων, καὶ οὕτως ἡ Παναγία ἐπανήχθη εἰς Βηρόν. Εἶδομεν τὸ λαμπρὸν τοῦτο θέμα ἀπὸ τῆς μονῆς τῆς μοναχῆς Ἀναστασίας, ἥτις ἐπίσης ἔθεᾶτο εὐλαβῶς, εἰς ἐκάστην ἐκपुरσοκρότησιν σταυροκοπομένη καὶ τύπτουσα τὸ στῆθος.

Τὸ βορειοδυτικὸν μέρος τῆς πόλεως Κερκύρας δὲν εἶναι τόσῳ πλούσιον περὶ τὴν ποιικιλίαν τῶν σχημάτων τῶν ἀκτῶν, ὡς τὸ νοτιανατολικόν· κέκτηται ὅμως ἰδίως καλλονάς. Ἐκεῖ ὑπάρχει ἐν πρώτοις ὁ μέγας λιμὴν, οὗ δεσπόζει ἀπὸ τῆς ἀ-

Ἐπειδὴ πολὺς ἀπὸ τινος γίνεται λόγος περὶ τορπίλων, εὐκρινος ἐνομοίσαμεν νὰ καταχωρίσωμεν ἐνταῦθα χάριν τῶν ἀναγνωστῶν τῆς "Ἐστίας" τὸ κατωτέρω ἀρθρίδιον περὶ τῆς τορπίλλης Whitehead, τῆς ἐν τῷ ἡμετέρῳ πολεμικῷ ναυτικῷ δεκτῆς γενομένης, ὅπερ ἀπέστειλεν ἡμῖν φίλος τῆς "Ἐστίας" καὶ τοῦ πράγματος εἰδήμων ἀνὴρ. Σ. τ. Δ.

ΤΟΡΠΙΛΛΗ WHITEHEAD

Μία ἐκ τῶν εὐφυστέρων καταστρεπτικῶν ἐφευρέσεων τοῦ παρόντος αἰῶνος εἶναι καὶ ἡ ἐσχάτως ἐπινοηθεῖσα καὶ ἐφαρμοσθεῖσα εἰς τὸ πολεμικὸν ναυτικὸν τορπίλλη Whitehead, ἧς σύντομον περιγραφὴν ἐπιχειροῦμεν νὰ δώσωμεν ἐνταῦθα.

Τὰς βάσεις τῆς ἀνακαλύψεως τοῦ νέου τούτου φοβεροῦ ὄπλου, ὅπερ οἱ Ἄγγλοι ἀπεκάλεσαν *θυμῆσιον μηχανήμα*, παρεμπερὲς πρὸς *θαλάσσιον κῆτος*, ἢ *Λεβιάθαν ὑποβρύχιον ἀνυπολογίστου δυνάμεως*, ἔθηκεν ἀξιοματικὸς τις τοῦ αὐστριακοῦ ναυτικοῦ, καλούμενος *Luppis*.

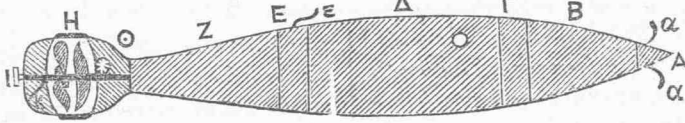
Ὁ ἀξιοματικὸς οὗτος ἀσχολούμενος περὶ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν ἐπιθετικῶν τορπίλλων, ἐπενόησε

τὴν κατασκευὴν αὐτομάτου τορπίλλης, λαμβανούσης τὴν κίνησιν οἴκθην, δυνάμει πεπιεσμένου ἀέρος, με-αδιδομένου καὶ περικλειομένου ἀσφλῶς, μέχρις ἐξαντλήσεως, ἐν αὐτῇ*.

Ἀκολουθῶς ἀνεκοίνωσε τὴν ἰδέαν ταύτην τῷ Ἄγγλῳ μηχανικῷ *Whitehead*, ὅστις, ἐπιλαβόμενος τοῦ ἔργου, προσέθε εἰς διάφορα πειράματα,

δι' ὧν ἐπήνεγκεν ἐπ' αὐτοῦ μεγάλας βελτιώσεις, κατασκευάσας πολλὰς τοιαύτας τορπίλλας ἐν τῷ ἐν Φιοῦμε ἐργασασίῳ αὐτοῦ, ἐλάχιστα παρουσιάζουσας ἐλαττώματα.

Τῶντι δὲ τὸ σύστημα τοῦτο ἀπεδείχθη τὸ κάλλιστον τῶν ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων μέχρι σήμερον ἐπινοηθέντων ὑποβρυχίων μηχανημάτων, καὶ ἅπαντα σχεδὸν τὰ Κράτη παρεδέχθησαν αὐτό. Ἰδίως δὲ κατὰ τὸν τελευταῖον ῥωσσοτουρκικὸν πόλεμον ἐκρίθη ὡς τελεσφόρον ὄπλον ἐπιθέσεως καὶ ἀμύνης τῶν παρχίων. Μετὰ τὰς τελευταίας δὲ τελειοποιήσεις, αἱ εἰσήγαγεν ἀρτίως ὁ εἰρημένος ἐργαστασιάρχης, προσδιορίσας τὴν διεύθυνσιν αὐτοῦ ἐν σημαντικῇ ἀποστάσει ἀ-

δαλίου, καὶ τὸ ἔβδομον ἐκ τῶν τριῶν πηδαλίων *H I* καὶ *K*, ἅτινα περικλείουσι τοὺς δύο ἔλικας.

Ἡ δὲ χρῆσις αὐτῆς γίνεται ὡς ἐξῆς:

Ἀφοῦ πρῶτον ἡ τορπίλλη πληρωθῇ πεπιεσμένου ἀέρος μέχρις 70 ἀτμοσφαιρῶν διὰ τῆς ἐν τῷ διαχωρίσματι *Δ* εὐρισκομένης ὁπῆς διὰ καταλήλου ἀεραντλίας, τίθεται ἀκολουθῶς ἐντὸς δωμαλοῦ σωλῆνος μεταλλικοῦ, ἀνοικτοῦ κατὰ τὰ δύο ἄκρα (Σχῆμα 2).

Διὰ καταλλήλου μηχανισμοῦ τὸ ὄπισθεν μέρος τοῦ σωλῆνος *Λ Μ* κλείεται ἐρμητικῶς, καὶ τό-

τε ἀνοίγεται κρουόνς, ὅστις συγκοινωνεῖ μετὰ πολλῶν σωλῆνων *N Ξ* ἐπίσης, πεπληρωμένων πεπιεσμένου ἀέρος καὶ μετὰ τοῦ πυθμένος τοῦ ἀεροεκσφενδονιστικοῦ σωλῆνος, ὅστις πάραυτα ἐξακοντίζει τὴν τορπίλλην μέτρα τινὰ ἐκτὸς αὐτοῦ, ὡς διὰ στόματος τηλεβόλου. Ἄλλὰ, καθ' ἣν στιγμὴν ἡ τορπίλλη ἐκσφενδονίζεται τοῦ σωλῆνος, ὑπάρχει περὶ τὸ μέσον τοῦ ἐσωτερικοῦ αὐτοῦ μέρους ἐλατήριόν τι, ὅπερ ὠθεῖ πρὸς τὰ ἄνω σφύραν τινὰ *ε*, ἀσφάλειν καλουμένην, ἥτις, συγκοινοῦσα μετὰ τῆς ἀποθήκης τοῦ ἀέρος *Δ*, ἀφίνει αὐτὸν νὰ ἐνεργήσῃ ἐπὶ τῆς μηχανῆς, ἥτις τοῦ λοιποῦ κινεῖται αὐτομάτως ἐντὸς τῆς θαλάσσης διευθυνομένη κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, ἀφοῦ προηγουμένως κανονισθῇ τὸ πηδάλιον τοῦ βάρους *ε*

* Ἐν τούτοις ὁ Ἄγγλος μηχανικὸς *Eriesson*, δι' ἐπιστολῆς ἦν ἀπηθύνων πρὸς τὸν «*Engineering*» (Ναυτικὴ ἢ καὶ Ἀποικιακὴ Ἐπιθεώρησις, Μάιος 1870) ἰσχυρίζεται ὅτι τὴν πρώτην ἰδέαν τῆς αὐτοκινήτου τορπίλλης συνέλαβεν αὐτὸς ὑποβαλὼν τὰ περὶ τούτου κατὰ Σεπτέμβριον τοῦ 1854 εἰς τὸν αὐτοκράτορα *Ναπολέοντα*.